

Serra i De la Rosa, una h

Des de l'any 1979 les relacions Narcís Serra-Javier de la Rosa han estat la lluita de dos homes situats en les antípodes dels cercles del poder.

Narcís Serra acaba els tretze anys de ministre socialista enmig de les sospites, difoses pels mitjans de comunicació, que Mario Conde i Javier de la Rosa hagin pogut conspirar per ensorrar el vice-president. De moment ningú no ha pro-

vat aquestes teories, però la veritat és que Narcís Serra ha estat un dels ossos més durs de rosegat que Javier de la Rosa s'ha trobat en la seva trajectòria des de 1979, quan el polític socialista va guanyar l'alcaldia de Barcelona.

La primera enganxada va ser la pitjor, la més determinant perquè les relacions futures entre els dos homes fossin una autèntica guerra sense treva: el pare de Javier de la Rosa, l'advocat de l'estat Antonio de la Rosa Vázquez, va ser acusat d'un frau de 1.250 milions de pessetes al Consorci de la Zona Franca de Barcelona entre 1975 i 1978... Un cas que havia passat desapercbut i que Narcís Serra va encarregar-se de destapar quan va ser nomenat alcalde.

De la Rosa pare era secretari general del Consorci, un ens públic encarregat de gestionar el gran polígon industrial que hi ha al delta del Llobregat, al costat del port de Barcelona, on hi havia la fàbrica de la Seat. En un moment donat, l'administració va decidir que el Consorci s'encarregués també de promoure polígons industrials al Vallès, a la zona de Granollers. Antonio de la Rosa va comprar, amb aquest objectiu, 119 finques rústiques a Montmeló, Parets del Vallès i Granollers, per valor de 1.250 milions...

La veritat és que 72 d'aquestes finques, més de la meitat, ni existien ni existiran mai, encara que el Consorci de la Zona Franca va pagar religiosament la compra. Des de l'Ajuntament de Barcelona, Narcís Serra va impulsar la investigació sobre el frau i, al final, el 18 de maig del 1983 es va fer el judici a l'Audiència de Barcelona contra tres col·laboradors d'Antonio de la Rosa. El pare de Javier de la Rosa havia fugit, sembla que al Brasil, i va ser declarat en rebel·lia.

Narcís Serra, ja l'any 1983 i essent alcalde de Barcelona, impulsava la investigació sobre l'afer del Consorci de Zona Franca. Els jutges van condemnar, entre d'altres, Javier de la Rosa pare. Sembla que Javier de la Rosa fill demanà compassió a Narcís Serra, però no se'n va sortir. L'assumpte el va marcar, i molt.

Els jutges van condemnar l'advocat José Luis Bruna de Quixano a 23 anys de presó per malversació de capital públic i falsificació en documents oficials. Bruna de Quixano era el president del mercat majorista Mercabarna, instal·lat a la Zona Franca. També van anar a la presó Rafael Barco, antic secretari d'Antonio de la Rosa, que des de la Model va acusar el seu ex-cap i el mateix Javier de la Rosa de l'estafa, i el venedor de cotxes Fernando Serena.

Javier de la Rosa va fer els possibles per ajudar el seu pare, però com ell mateix ha explicat fa poc, en aquells moments no tenia possibilitats econòmiques per tancar el forat de la Zona Franca... Sembla que va demanar compassió a Narcís Serra, assegurant que el seu pare havia perdut el cap, però no se'n va sortir. Tot aquest afer el va marcar molt. Armand Carabén, vell conegut de Javier de la Rosa, ha explicat en les seves memòries que aquest, "si, després de llegir algun article sobre l'estafa de la zona Franca, condemnava l'autor amb un lacònic *a este le hundo*, ja podíeu pujar-hi de peus: havia sonat l'hora dels dossiers, de les gravacions magnetofòniques i del reclutament de detectius. L'autor de l'article no tardaria a rebre notícies". El llibre d'Armand Carabén és del desembre del 1994, molt abans de l'esclat del cas CESID.

La guerra d'explosivos. A aquella primera

història d'enfrontaments

“topada” històrica de Javier de la Rosa amb Narcís Serra en seguien més. Potser no totes han sortit a la llum pública. Una de les més clamoroses va ser, el 1987, la batalla pel control d'ERT, Explosivos Río Tinto, l'empresa que presidia José María Escondrillas des de Madrid i que JR va “assaltar” quan era el representant del KIO huwaitià a Espanya. Des de Barcelona, el nostre home va dissenyar l'operació per comprar ERT i fusionar-la amb Cros.

En el seu assalt a aquestes empreses, Río Tinto i Cros, Javier de la Rosa va comptar amb una certa simpatia dels homes del Ministeri d'Indústria (Aranzadi, Croissier...), que tenien un problema important amb aquestes empreses. D'un dia a l'altre, qualsevol d'elles podia fer figa perquè malgrat el seu gran volum i patrimoni estaven passades de moda i no guanyaven diners ni per casualitat. De la Rosa i els kuwaitians oferien diners per a la reconversió del sector químic i dels fertilitzants si el govern donava el vis-i-plau a l'operació. Escondrillas va resistir fins al límit, comptant sobretot amb el suport de Narcís Serra, ministre de Defensa aleshores que a més de no refiar-se de Javier de la Rosa s'oposava que una empresa espanyola d'explosius pertangués a un organisme governamental d'un país àrab, com era el KIO.

L'oposició va durar fins que Felipe González va intervenir en l'assumpte i va donar llum

Javier de la Rosa comptà amb el suport de Felipe González en el seus projectes amb les empreses Explosivos Río Tinto i Cros. La fusió entre ERT i Cros va fer temps després una de les fallides més espectaculars de l'economia espanyola. El pas del temps, donava la raó a les reticències de Narcís Serra, ha s'hi havia oposat des del primer moment.

verd als projectes de Javier de la Rosa, després que el kuwaitians van amenaçar Carlos Solchaga de retirar les seves astronòmiques inversions a Espanya si el Govern espanyol continuava posant bastons a les rodes de Javier de la Rosa. El pas del temps, d'una manera o altra, ha donat la raó a Serra. La fusió entre ERT i Cros, l'actual Ercros, va fer la suspensió de pagaments més gran de la història de l'economia espanyola el 1992: 140.000 milions de deutes, més 80.000 milions d'obligacions per pensions.

L'expulsió de Javier de la Rosa de Tibigardens. Mesos abans de la suspensió de pagaments d'Ercros, quan Javier de la Rosa ja havia partit peres amb els kuwaitians, començava l'últim enfrontament públic Serra-De la Rosa. Com si Serra no li hagués perdonat l'“expulsió” d'Escondrillas de Río Tinto, el vice-president va proposar-se expulsar De la Rosa del projecte Port Aventura, abans Tibigardens. Javier de la Rosa feia mesos que intentava obtenir infructuosament un crèdit oficial de l'ICO de 15.000 milions de pessetes, que Carlos Solchaga, a través del secretari d'estat Pedro Pérez, havia promès als americans de l'Anheuser Busch per fer el parc d'atraccions...

Narcís Serra va prohibir que l'ICO concedís el crèdit al projecte de parc d'atraccions fins que Javier de la Rosa no se n'anés (EL TEMPS del 21-3-94). La prohibició de Serra es basava en canvis importants de la situació de Javier de la Rosa: un, els problemes economia i judicials creixents de De la Rosa, que impedièen políticament que el Govern li concedís cap préstec; i dos, l'equip de Carlos Solchaga havia caigut en desgràcia, fins abandonar el Govern, per la política econòmica que va portar la pesseta a tenir tres devaluacions seguides i pels escàndols que havien tingut lloc sota el seu mandat, com el del KIO mateix o el de Mariano Rubio.

La prohibició de Serra va ser determinant perquè Javier abandonés el Tibigardens de mala manera, sense el suport que fins aleshores havia tingut per part del Govern de la Generalitat. De fet, en els bons temps del pacte PSOE-CiU, després que els socialistes no havien aconseguit la majoria absoluta en les eleccions generals... L'altre fet decisiu va ser que el mateix Narcís Serra va convèncer el director general de la Caixa, Josep Vilarasau, perquè l'entitat d'estalvi entrés al projecte del parc d'atraccions i així poguessin fer fora De la Rosa. Pocs mesos després, una querrela criminal inspirada pel fiscal Carlos Jiménez Villarejo va portar Javier de la Rosa a la presó.

Jordi Fortuny